

Joels bok och den laodikeiska sjundedagsadventistkyrkan – nummer ett

Prövning av den nuvarande sanningen

Jeff Pippenger

2025-12-02

”Det finns i Skrifterna sådant som är svårt att förstå och som, enligt Petrus’ ord, de okunniga och obefästa förvränger till sitt eget fördärv. Vi kanske inte i detta livet kan förklara innebörden av varje skriftställe; men det finns inga livsviktiga punkter av praktisk sanning som ska vara höljda i dunkel. När tiden, i Guds försyn, kommer då världen ska prövas på den sanning som gäller för den tiden, ska sinnen genom Hans Ande påverkas att forska i Skrifterna, ja, med fasta och bön, tills länk efter länk har utforskats och förenats i en fullkomlig kedja. Varje sakförhållande som omedelbart berör själars frälsning kommer att göras så klart att ingen behöver ta miste eller vandra i mörker.

”När vi har följt profetians kedja nedåt, har den uppenbarade sanningen för vår tid tydligt blivit sedd och förklarad. Vi är ansvariga för de privilegier som vi åtnjuter och för det ljus som lyser över vår stig. De som levde i gångna generationer var ansvariga för det ljus som tilläts lysa över dem. Deras sinnen sattes i verksamhet i fråga om olika punkter i Skriften som prövade dem. Men de förstod inte de sanningar som vi gör. De var inte ansvariga för det ljus som de inte hade. De hade Bibeln, liksom vi har; men tiden för uppenbarandet av särskild sanning i förhållande till de avslutande scenerna i denna jords historia är under de sista generationer som skall leva på jorden.

”Särskilda sanningar har anpassats till de olika generationernas förhållanden sådana de har varit. Den nuvarande sanningen, som är ett prov för människorna i denna generation, var inte ett prov för människorna i generationer långt tillbaka. Om det ljus som nu lyser över oss beträffande sabbaten i det fjärde budet hade givits åt generationerna i det förflutna, skulle Gud ha hållit dem ansvariga för det ljuset.” Testimonies, band 2, s. 692, 693.

Nytt och gammalt

”I varje tidsålder sker en ny utveckling av sanningen, ett budskap från Gud till människorna i den generationen. De gamla sanningarna är alla väsentliga; ny sanning är inte oberoende av den gamla, utan ett utvecklande av den. Det är endast när de gamla sanningarna förstås som vi kan fatta de nya. När Kristus önskade öppna för sina lärjungar sanningen om sin uppståndelse, började Han ’med Mose och alla profeterna’ och ’uttolkade för dem i alla skrifterna det som var sagt om Honom’. Luk. 24:27. Men det är det ljus som lyser fram i sanningens nya utveckling som förhålligar det gamla. Den som förkastar eller försummar det nya äger i verkligheten inte det gamla. För honom förlorar det sin livgivande kraft och blir endast en livlös form.”

”Det finns de som bekänner sig tro och undervisa Gamla testamentets sanningar, samtidigt som de förkastar det Nya. Men genom att vägra ta emot Kristi undervisning visar de att de inte tror på det som patriarker och profeter har talat. ’Om ni trodde Mose’, sade Kristus, ’skulle ni tro på mig; ty om mig har han skrivit.’ Joh. 5:46. Därför finns ingen verklig kraft ens i deras undervisning om Gamla testamentet.

”Många som säger sig tro på och förkunna evangeliet befinner sig i ett liknande misstag. De åsidosätter Gamla testamentets skrifter, om vilka Kristus förklarade: ’Det är de som vittnar om mig.’ Joh. 5:39. Genom att förkasta det gamla förkastar de i själva verket det nya; ty båda är delar av en oskiljaktig helhet. Ingen människa kan rätt framställa Guds lag utan evangeliet, eller evangeliet utan lagen. Lagen är evangeliet förkroppsligat, och evangeliet är lagen utvecklad. Lagen är roten, evangeliet är den väldoftande blomman och den frukt som den bär.

”Gamla testamentet kastar ljus över det Nya, och det Nya över det Gamla. Vart och ett är en uppenbarelse av Guds härlighet i Kristus. Båda framställer sanningar som ständigt kommer att uppenbara nya djup av innebörd för den uppriktige sökaren.” Christ’s Object Lessons, 128.

Närvarande sanning är per definition den ”uppenbarade sanningen” för en bestämd tidsperiod, som ”klart ses och förklaras”. Den generation som lever vid den tid då ”närvarande sanning” uppenbaras hålls ”ansvarig” att ta emot denna sanning, annars dör den. De samlade sanningar som utgör den ”närvarande prövande sanningen” för ”denna generation” representeras i ”utvecklingen av särskilda” sanningar ”i förhållande till de avslutande scenerna i denna jords historia”. Sanningen, och därmed ”närvarande sanning”, förebildas av Nya testamentet i förhållande till Gamla testamentet. Sanningen bekräftas på två vittnens utsaga, och sanningen har en början och ett slut, en bokstavlig och en andlig, en forntida och en modern, ett alfa och ett omega, en första och en sista.

Den förstaherns budskaps milleritiska grundval är det ”gamla” i förhållande till det tredje budskapets ”nuvarande sanning”. De som ”förkastar det gamla” ”förkastar i själva verket det nya”, ty båda är delar av ett oskiljaktigt helt.

”Jag såg nödvändigheten av att budbärarna, i synnerhet, vakar och håller all fanatism i schack, varhelst de må se den uppstå. Satan tränger på från varje sida, och om vi inte är på vakt mot honom och har våra ögon öppna för hans anslag och snaror, och bär Guds hela vapenrustning, kommer den ondes brinnande pilar att träffa oss. Det finns många dyrbara sanningar i Guds ord, men det är ’nuets sanning’ som hjorden behöver nu. Jag har sett faran i att budbärarna driver bort från de viktiga punkterna i nuets sanning för att uppehålla sig vid ämnen som inte är ägnade att ena hjorden och helga själen. Här kommer Satan att ta varje möjlig fördel för att skada saken.”

”Men sådana ämnen som helgedomen, i samband med de 2300 dagarna, Guds bud och Jesu tro, är synnerligen ägnade att förklara den tidigare adventrörelsen och visa vilken vår nuvarande ställning är, befästa de tvivlandes tro och ge visshet om den härliga framtiden. Dessa har jag ofta sett vara de huvudsakliga ämnen vid vilka budbärarna borde dröja.” Early Writings, 63.

”Helgedomen, i samband med de 2300 dagarna, Guds bud och Jesu tro” är nyckeln till att förklara den ”tidigare adventrörelsen” bland milleriterna och därigenom att ”fullkomligt” förklara ”vad vår nuvarande ståndpunkt är”. De som ”tvivlar” på den ”tidigare adventrörelsen”, ”tvivlar” på det som ger ”visshet åt den härliga framtiden”. Det som ger visshet åt framtiden är det förflutna.

Joels bok är ett budskap om sann prövning för den nuvarande tiden. Detta bekräftas av flera vittnen. Joel identifieras som ”sanning för den nuvarande tiden” av Profetians Ande, vilken enligt Johannes i Uppenbarelsboken är Jesu vittnesbörd.

Jesu Kristi uppenbarelse, som Gud gav honom för att visa sina tjänare vad som snart måste ske; och han sände och tillkännagav den genom sin ängel till sin tjänare Johannes, som har vittnat om Guds ord och om Jesu Kristi vittnesbörd, om allt som han såg. Uppenbarelsboken 1:1, 2.

Johannes ”vittnesbörd” (som han ”bar vittnesbörd om”) framställdes i tre delar. Han nedtecknade ”Guds ord”, ”Jesu vittnesbörd” och ”det som han såg”. I de två första verserna i Uppenbarelsboken framställs Johannes som en som har fått ”profetians ande” som gåva. Denna gåva innefattar en särskild uppenbarelse av Guds ord, och den innefattar också särskilda uppenbarelsor som förmedlas till profeten genom Kristi ord; (antingen av Kristus direkt eller genom hans änglarepresentanter) och gåvan innefattar också sanning som framläggs genom drömmars och syners medium. Profetians ande är Kristi vittnesbörd som förmedlas till profeten, och det bär samma auktoritet som om en ängel eller Kristus uttalade orden.

Och jag föll ned för hans fötter för att tillbe honom. Men han sade till mig: Se till att du inte gör det! Jag är din medtjänare och en av dina bröder som har Jesu vittnesbörd. Tillbe Gud! Ty Jesu vittnesbörd är profetians ande. Uppenbarelsboken 19:10.

Gabriel förklarar att han är en medtjänare tillsammans med Johannes och att han inte skall tillbes. Gabriel förklarar också att de ”bröder” som representeras av Johannes ”har Jesu vittnesbörd”, vilket är ”profetians ande”. De ”bröder” som Johannes representerar är de etthundrafyrtiofyra tusen, och alla bröderna har ”profetians ande”.

”Och de steg upp tidigt på morgonen och drog ut till Tekoas öken; och medan de drog ut, trädde Josafat fram och sade: Hör mig, ni av Juda och ni Jerusalems invånare; tro på Herren, er Gud, så skall ni stå fasta; tro hans profeter, så skall det gå er väl. 2 Krönikeboken 20:20.

”Tro på HERREN, er Gud, så skall ni stå fasta; tro på hans profeter, så skall ni ha framgång.”

”Jesaja 8:20. ”Till lagen och till vittnesbördet! Om de inte talar enligt detta ord, så finns inget ljus i dem.” Här framställs två texter för Guds folk: två villkor för framgång. Den lag som uttalats av Jehova själv, och profetians Ande, är de två visdomskällorna för att leda hans folk i varje erfarenhet. Femte Moseboken 4:6. ”Detta är er vishet och er klokhet inför folken, som skall säga: Sannerligen, detta stora folk är ett vist och förståndigt folk.”

”Guds lag och Profetians Ande går hand i hand för att leda och ge råd åt församlingen, och varje gång församlingen har erkänt detta genom att lyda hans lag, har profetians ande sänts för att leda henne på sanningens väg.

”Uppenbarelsesboken 12:17. ’Och draken vredgades på kvinnan och gick bort för att föra krig mot återstoden av hennes säd, dem som håller Guds bud och har Jesu Kristi vittnesbörd.’ Denna profetia visar tydligt att ändtidens kvarlevande församling skall erkänna Gud i hans lag och skall ha den profetiska gåvan. Lydnad mot Guds lag och profetians Ande har alltid utmärkt Guds sanna folk, och provostenen ges vanligen genom nutida manifestationer.”

”På Jeremias tid hyste folket inget tvivel om Moses, Elias eller Elisas budskap, men de ifrågasatte och åsidosatte det budskap som Gud hade sänt genom Jeremia, tills dess kraft och verkan hade förspillts och det inte fanns någon annan utväg än att Gud förde dem bort i fångenskap.

”På samma sätt hade folket på Kristi tid lärt sig att Jeremias budskap var sant, och de intalade sig att tro att om de hade levt i sina fäders dagar, skulle de ha tagit emot hans budskap; men samtidigt förkastade de Kristi budskap, om vilken alla profeterna hade skrivit.

”När den tredje ängelns budskap framträdde i världen, vilket skall uppenbara Guds lag för församlingen i dess fullhet och kraft, återställdes också den profetiska gåvan omedelbart. Denna gåva har spelat en mycket framträdande roll i utvecklingen av och främjandet av detta budskap.

”När meningsskiljaktigheter har uppstått beträffande tolkningar av Skriften och arbetsmetoder, ägnade att rubba tron hos dem som tror på budskapet och leda till oenighet i verket, har profetians Ande alltid kastat ljus över situationen. Den har alltid fört med sig enhet i tanken och samstämmighet i handling till de troendes kropp. I varje kris som har uppstått under budskapets utveckling och verkets tillväxt har de som stått fasta vid Guds lag och ljuset från profetians Ande segrat, och verket har haft framgång i deras händer.” Loma Linda Messages, 33, 34.

Joels bok identifieras uttryckligen som ”närvarande sanning” inom Profetians Ande, vilken enligt Johannes i Uppenbarelsesboken är Jesu vittnesbörd. Den bekräftas också uttryckligen i Guds Ord. Både Bibeln och Profetians Ande tillämpar direkt Joels bok på de sista dagarna.

”Var och en av de forntida profeterna talade mindre för sin egen tid än för vår, så att deras profeterande gäller för oss. ’Men allt detta vederfors dem såsom förebilder, och det blev uppskrivet till varning för oss, som har tidernas ände inpå oss.’ 1 Korintherbrevet 10:11. ’Och det uppenbarades för dem att det inte var sig själva utan oss de tjänade med det som nu har förkunnats för er genom dem som i den helige Ande, sänd från himmelen, predikade evangeliet för er—ting som änglarna åstundar att få skåda in i.’ 1 Petrusbrevet 1:12. ...”

”Bibeln har samlat och sammanbundit sina skatter för denna sista generation. Alla de stora händelserna och högtidliga skeendena i Gamla testamentets historia har upprepats och upprepar sig i församlingen i dessa sista dagar.” Selected Messages, bok 3, s. 338, 339.

Joels profetia är ”i kraft” ”över” dem ”på vilka världens ändar har kommit”. ”I kraft” understryker helt enkelt att ”den närvarande sanningen” alltid är ett prov, och de som inte består provet framställs genom sådana bibliska gestalter som Judas.

”Lektion efter lektion föll ohörda på Judas öron. Hur många följer i dag i hans fotspår. I ljuset av Guds lag ser själviska människor sina onda karaktärer, men underlåter att genomföra den nödvändiga reformationen och går vidare från ett tillstånd av synd till ett annat.

”Kristi lärdomar är tillämpliga på vår egen tid och generation. Han sade: ’Jag ber inte endast för dessa, utan också för dem som genom deras ord kommer att tro på mig.’ Samma vittnesbörd förs fram till oss i dessa sista dagar som fördes fram till Judas. Samma lärdomar som han underlät att omsätta i sitt liv kommer till människor som hör, och ändå misslyckas på liknande sätt, därför att de inte lägger bort sin synd.” Review and Herald, 17 mars 1891.

Johannes är genom hela Uppenbarelsboken en förebild för Guds folk i den sista tiden, och genom att förvisas till Patmos representerar Johannes dem som blir förföljda under söndagslagskrisen. Han anger varför han blev fängslad.

Jag, Johannes, som också är er broder och meddelaktig i bedrövelsen och i Jesu Kristi rike och uthållighet, befann mig på den ö som kallas Patmos för Guds ords och Jesu Kristi vittnesbörds skull. Uppenbarelsboken 1:9.

Johannes blev förföljd för Bibeln och profetians Ande. Varför blir de etthundrafyrtiofyra tusen förföljda på grund av profetians Ande? Den första sanning som profeten Joel identifierar är Sjundedagsadventistsamfundets avfall. När aposteln Petrus fastslog att Pingsten var en uppfyllelse av Joels bok, gjorde Petrus det som svar på att judarna angrep manifestationen av ”tungor”. Judarna, som då förebildade sjundedagsadventisterna i de sista dagarna, hävdade att Petrus och dem som förkunnade budskapet var ”druckna”. Sjundedagsadventister kommer att kämpa emot budskapet om det sena regnet, såsom judarna gjorde på Petrus tid. De gör så, ty de som förkunnar det prövande budskapet om den ”närvarande sanningen” i det sena regnet har de ”gamla” grundläggande sanningarna, eftersom ny sanning alltid bygger på gammal sanning. Jeremia kallade Guds folk i det sena regnets tid att vandra på de gamla stigarna och lyssna till väktarens basuns ljud, men de vägrar. Det grundläggande budskapet om den ”gamla” sanningen representeras symboliskt av ”sju tider” i Tredje Moseboken tjugosex, vilket framställer förbundsrelationen i termer av sabbaten för landet.

”Jag såg att den namnkristna kyrkan och namnkristna adventister, såsom Judas, skulle förråda oss åt katolikerna för att vinna deras inflytande till att komma emot sanningen. De heliga kommer då att vara ett obemärkt folk, föga känt av katolikerna; men kyrkorna och de namnkristna adventisterna, som känner till vår tro och våra seder (ty de hatade oss för sabbatens skull, eftersom de inte kunde vederlägga den), skall förråda de heliga och ange dem för katolikerna såsom sådana som åsidosätter folkets institutioner; det vill säga att de håller sabbaten och åsidosätter söndagen.

”Därefter kommer katolikerna att uppmana protestanterna att gå vidare och utfärda ett dekret om att alla som inte vill hålla veckans första dag i stället för den sjunde dagen skall dödas. Och katolikerna, vilkas antal är stort, kommer att stå på protestanternas sida. Katolikerna kommer att ge sin makt åt vilddjurets bild. Och protestanterna kommer att verka så som deras moder verkade före dem för att förgöra de heliga. Men innan deras dekret hinner bära frukt, kommer de heliga att befrias genom Guds röst.” Spalding och Magan, 1, 2.

Vid två tillfällen identifierar syster White den "namnkristna kyrkan" och de "namnkristna adventisterna", samtidigt som hon gör en åtskillnad mellan de två "namnkristna grupperna" och "katolikerna". Den "namnkristna kyrkan" och de "namnkristna adventisterna" "hatade" dem som representerades av Petrus och Johannes "på grund av sabbaten, ty de kunde inte vederlägga den". Den namnkristna kyrkan och katolikerna kan inte "vederlägga" sanningen om sjundedagssabbaten, och de "namnkristna adventisterna" kan inte "vederlägga" de "sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex, vilket är landets sabbatsbud. Den namnkristna kyrkan och katolikerna kan inte "vederlägga" det faktum att sjundedagssabbaten är en "grundläggande" biblisk sanning, och de "namnkristna adventisterna" kan inte "vederlägga" det faktum att de "sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex är en "grundläggande" milleritisk sanning.

Johannes fångenskap på Patmos representerar de etthundrafyrtiofyra tusen som håller fast vid både Bibeln och Profetians Ande, och som särskilt förföljs utifrån på grund av sjundedagssabbaten och förföljs inifrån på grund av det sjunde årets sabbat för landet. Av denna anledning följs Johannes vittnesbörd om varför han blev förföljd i vers nio av vers tios sabbat och budskapet från det förflutna ("bakom") från den "starka rösten", såsom av en "basun".

Jag, Johannes, som också är er broder och delaktig med er i vedermödan och i Jesu Kristi rike och tålmod, var på den ö som kallas Patmos för Guds ords skull och för Jesu Kristi vittnesbörds skull. Jag var i Anden på Herrens dag och hörde bakom mig en stark röst, lik en basun. Uppenbarelseboken 1:9, 10.

Johannes representerar dem som vid 11/9 hörde trumpetstämman från ängeln i Uppenbarelseboken arton, vilken kallade Guds folk att återvända till Jeremias "gamla stigar". Denna mäktiga röst var också varningen från den sjunde basunen, som också är det tredje veet.

Syster White skrev att "Bibeln har samlat och bundit samman sina skatter för denna sista generation." Joels bok är en av de bibliska "skatter" som utgör närvarande sanning i "de sista dagarna". Vid tiden för pingsten angav Petrus att det var Joels bok som då uppfylldes. Petrus, liksom Joel, "talade mindre för" pingstens tidsperiod än för vår "tid". Pingstens tidsperiod var det tidiga regnet för den kristna hushållningen. Pingsten markerar början på den kristna hushållningen och illustrerar därigenom dess slut. Slutet på den kristna hushållningen är tiden för det sena regnet, förebildad av pingsten. Petrus är därför en symbol för Guds folk vid slutet av den kristna hushållningen, vilka identifierar uppfyllelsen av den Helige Andes utgjutelse genom att använda Joels bok för att göra det.

Men Petrus trädde fram tillsammans med de elva, höjde sin röst och talade till dem: Ni judiska män och alla ni som bor i Jerusalem, detta må vara er bekant, och hör mina ord. Ty dessa är inte druckna, såsom ni menar, eftersom det endast är tredje timmen på dagen. Nej, detta är det som blev sagt genom profeten Joel: Och det skall ske i de sista dagarna, säger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande över allt kött; och era söner och era döttrar skall profetera, och era unga män skall se syner, och era gamla män skall drömma drömmar. Ja, över mina tjänare och över mina tjänarinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande; och de skall profetera. Och jag skall låta under ske i himlen ovan och tecken på jorden nedan: blod och eld och rökånga. Solen skall förvandlas till mörker och månen till blod, innan Herrens stora och härliga dag kommer.

Och det skall ske att var och en som åkallar Herrens namn skall bli frälst. Apostlagärningarna 2:14–21.

För att vara en framgångsrik studerande av profetian krävs en fast förvissning om att världens ände framställs ”rad på rad” i Skriftens historiska berättelse. Med denna sanning förbundet är att profeterna själva representerar Guds folk i de sista dagarna. Joel förlägger sin bok till de sista dagarna, ty den förkunnar att ”Herrens dag” nalkas.

Blås i basunen på Sion, och låt ett varningsrop ljuda på mitt heliga berg; må alla landets invånare bäva, ty Herrens dag kommer, ja, den är nära. Joel 2:1.

En ”basun” som symbol representerar, bland andra betydelser, ett varningsbudskap. Som symbol kan en basun representera en tidsperiod eller en tidpunkt, eller båda delarna — beroende på sammanhanget. En basun representerar också dom. Basunhögtiden, tio dagar före Försoningsdagen, var en varning om annalkande dom.

”Herrens dag” representerar, beroende på sammanhanget i det avsnitt där uttrycket används, antingen en viss tidpunkt eller en tidsperiod. ”Herrens dag” kan vara en symbol för den verkställande domen, framställd som de sju sista plågorna, eller den kan vara den verkställande domen vid slutet av tusenårsriket. I båda fallen identifierar basunen Guds verkställande dom. ”Herrens dag” kan därför representera den tidpunkt då Guds straff verkställs eller den tidsperiod under vilken Guds straff verkställs.

En ”basun” kan, liksom ”Herrens dag”, representera både en tidpunkt och en tidsperiod, vilket bekräftas av de historiska tidpunkter och perioder som representeras av de sju basunerna i Uppenbarelseboken åtta och nio. Den ”Herrens dag” som Joel framställer med den ”basun” som skall blåsas är både en tidpunkt och även en tidsperiod, vilken börjar när domen över de döda avslutades och domen över de levande började. Den 11 september blåstes en basun som markerade ankomsten av domen över de levande som en tidpunkt, och som också markerade den 11 september som början på tidsperioden för domen över de levande.

Därför säger Herren också nu: Vänden om till mig av hela ert hjärta, med fasta, med gråt och med klagan. Riv sönder era hjärtan och inte era kläder, och vänd om till Herren, er Gud; ty han är nådig och barmhärtig, sen till vrede och stor i godhet, och han ångrar det onda. Vem vet om han inte återvänder och ångrar sig och lämnar välsignelse efter sig, matoffer och drickoffer åt Herren, er Gud? Blås i horn på Sion, helga en fasta, utlys en högtidssammankomst. Joel 2:12–15.

Detta är andra gången Joel befäller att en trumpet skall blåsas. ”Trumpeterna” i Joel är både varningar för den annalkande verkställande domen i de sju sista plågorna och är satta inom ramen för det laodiceiska kallet till omvändelse och den nära förestående nådatidens slut.

Ropa med full hals, skona inte; höj din röst som en basun och förkunna för mitt folk deras överträdelse, för Jakobs hus deras synder. Jesaja 58:1.

Jesaja, Joel, Johannes och Petrus representerar alla de etthundrafyrtiofyra tusen i de sista dagarna, liksom Jeremia, som anger när basunen ska ljuda.

Så säger Herren: Stå på vägarna och se er omkring, och fråga efter de gamla stigarna, vilken som är den goda vägen, och vandra på den, så skall ni finna ro för era själar. Men de sade: "Vi vill inte vandra på den." Jag satte också väktare över er och sade: "Lyssna till basunens ljud." Men de sade: "Vi vill inte lyssna." Jeremia 6:16, 17.

Basunen ljöd i dessa sista dagar vid 11 september, och det sena regnet började då falla över dem som valde den goda vägen och vandrade på den. Det var då ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ner.

"Det sena regnet skall falla över Guds folk. En mäktig ängel skall stiga ned från himlen, och hela jorden skall upplysas av hans härlighet." Review and Herald, 21 april 1891.

När de stora byggnaderna i New York fälldes den 11 september, steg den mäktige ängeln ner och det sena regnet började falla.

"Varifrån kommer uppgiften att jag skulle ha förkunnat att New York skall sköljas bort av en flodvåg? Detta har jag aldrig sagt. Jag har sagt, när jag såg de stora byggnaderna resa sig där, våning efter våning: 'Vilka fruktansvärda scener skall inte utspela sig när Herren reser sig för att på ett förskräckligt sätt skaka jorden! Då skall orden i Uppenbarelseboken 18:1–3 uppfyllas.' Hela det artonde kapitlet i Uppenbarelseboken är en varning om vad som skall komma över jorden. Men jag har inget särskilt ljus angående vad som skall komma över New York, annat än att jag vet att de stora byggnaderna där en dag skall störtas ned genom Guds makts vändande och omstörtande. Av det ljus som har getts mig vet jag att förstörelse finns i världen. Ett ord från Herren, en beröring av hans mäktiga kraft, och dessa väldiga byggnadsverk skall falla. Scener skall utspela sig vilkas fasansfullhet vi inte kan föreställa oss." Review and Herald, 5 juli 1906.

Den 11 september började det sena regnet falla i förväg som ett stilla stänk före sin fulla utgjutelse vid söndagslagen.

"Evangeliets stora verk skall inte avslutas med en mindre uppenbarelse av Guds kraft än den som utmärkte dess början. De profetior som uppfylldes genom den tidiga regnets utgjutelse vid evangeliets början skall åter uppfyllas genom det sena regnet vid dess avslutning. Här är de 'vederkvickelsens tider' som aposteln Petrus såg fram emot när han sade: 'Gören därför bättring och omvänden eder, för att edra synder må bli utplånade, när vederkvickelsens tider komma från Herrens ansikte; och han skall sända Jesus.' Apg. 3:19, 20." The Great Controversy, 611, 612.

Den fullkomliga uppfyllelsen av "vederkvickelsens tider" äger rum medan du lever, ty varningen är att "omvända" sig, vilket är omöjligt att göra om du är död. "Vederkvickelsens tider" kommer när levande själar "synder" fortfarande kan bli "utplånade". "Vederkvickelsens tider" började den 11 september och markerar därmed början på domen över de levande. Pingsten upprepas vid evangeliets tidsålders slut. När "vederkvickelsens tider" kom, började de händelser som förebildades vid Pingsten att upprepas.

"Det är med en innerlig längtan som jag ser fram emot den tid då händelserna på pingstdagen skall upprepas med ännu större kraft än vid det tillfället. Johannes säger: 'Jag såg en annan

ängel komma ner från himlen; han hade stor makt, och jorden upplystes av hans härlighet.' Då skall, liksom vid pingstens tid, människorna få höra sanningen talas till dem, var och en på sitt eget språk.

”Gud kan ingjuta nytt liv i varje själ som uppriktigt önskar tjäna Honom, och kan röra vid läpparna med ett glödande kol från altaret och göra dem värtaliga i Hans lov. Tusentals röster skall uppfyllas av kraft att förkunna de underbara sanningarna i Guds Ord. Den stammande tungan skall lösas, och de försagda skall göras starka att bära ett modigt vittnesbörd om sanningen. Må Herren hjälpa sitt folk att rena själens tempel från all orenhet och att bevara en så nära förbindelse med Honom att de må bli delaktiga av det sena regnet när det skall utgjutas.” Review and Herald, 20 juli 1886.

Vi kommer att fortsätta i nästa artikel.

Och ängeln som talade med mig kom åter och väckte mig, såsom en man väcks ur sin sömn, och sade till mig: Vad ser du? Och jag sade: Jag har sett, och se, en ljusstake helt av guld, med en skål ovanpå den, och dess sju lampor därpå, och sju rör till de sju lamporna som är ovanpå den. Och två olivträd stod bredvid den, det ena på högra sidan om skålen och det andra på dess vänstra sida.

Då svarade jag och sade till ängeln som talade med mig: Vad är detta, min herre? Då svarade ängeln som talade med mig och sade till mig: Vet du inte vad detta är? Och jag sade: Nej, min herre.

Då svarade han och talade till mig och sade: Detta är Herrens ord till Serubbabel: Inte genom styrka, inte genom makt, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot. Sakarja 4:1–6.